

זוהר היומי

זוהר ויקרא – דף צ"ה ע"א

פרשת אמור

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (צ"ד ע"ב) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

להיות בשבת, אתדחייא סעודתא דמלכא מקמי סעודתא דפסחא. שאני פסח, דסעודתא דשבת אתדחייא בכמה גוונין. חד, בגין מצות ומרורים, דבעי בר נש דישתכח תאיבא. וחד, בגין פסח והא נהמא לא אשתכח מו' שעות ולמעלה, דסדורא דפתורא בלא נהמא, לאו הוא סדורא.

תרגום לעברית

אמר לו, כך אני אומר, שאם הוא האורח שלו - (כל אותו יום) יכול להעלות אותו, ואם לא - אינו מעלה אותו. ואם נאמר שי"ד שחל להיות בשבת, נדחית סעודת המלך מלפני סעודת הפסח - שונה הפסח, שסעודת שבת נדחית מכמה גוונים: אחד בשביל מצות ומרורים, שצריך שאדם יהיה תאב. ואחד משום פסח. והרי לחם אינו נמצא משש שעות ומעלה, שעריכת השלחן בלי לחם אינה עריכה.

טקסט הזוהר

ואי תימא בחמרא, חמרא שארי, בגין דתאיב (ס"א דגריר ס"א דגביר) לבא. אבל מיומי אשתדלנא דלא בטיילנא סעודתא דשבת, אפילו אינון יומי, דאשתכח ביה. בהאי יומא חקל דתפוחין קדישין אתברר, ומתברכן עלאין ותתאין, והאי יומא קשורא הוא

וְאִם תֹּאמַר בֵּינִי - בֵּינִי מִתֵּר, מִשּׁוּם שֶׁהֵלֵב תֵּאָב (שגורר. ס"א שגובר). אֲבָל מִיָּמֵי הַשְּׁתִּדְּלִי שֶׁלֹּא בִטְלִיתִי סְעוּדַת שַׁבָּת, אֲפִלּוּ אוֹתָם יָמִים שֶׁנִּמְצָא בּוֹ. בַּיּוֹם הַזֶּה שָׂדֶה הַתְּפוּחִים הַקְּדוּשִׁים מִתְּבַרֵּךְ, וּמִתְבָּרְכִים עַל־יוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְהַיּוֹם הַזֶּה הוּא הַקָּשׁוּר שֶׁל הַתּוֹרָה.

טקסט הזהור

אָמַר רַבִּי אָבָא, הֵכִי הָיָה עֲבִיד רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּזִמְנָא דְאַסְתָּלַק סְעוּדָתָא דְשַׁבְּתָא, מְסַדֵּר פְּתוּרִיָּה וְאַשְׁתַּדַּל בְּמַעֲשֵׂה מְרַכְבָּה, וְהָיָה אָמַר הָא סְעוּדָתָא דְמִלְכָּא דִּיִּיתִי לְמִיכָל גַּבְאִי. בְּגִינֵי כֵה, שַׁבָּת, אֲשַׁתְּכַח בְּכֹלָא עֲדִיף מִכָּל זְמַנִּין וְחִגִּין, וְאַקְרִי קֹדֶשׁ וְלֹא מִקְרָא קֹדֶשׁ.

תרגום לעברית

אָמַר רַבִּי אָבָא, כֵּה הָיָה עוֹשֶׂה רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּזִמְנָא שֶׁעֲלָתָה סְעוּדַת שַׁבָּת, עוֹרֵךְ שְׁלַחְנוּ וּמִשְׁתַּדַּל בְּמַעֲשֵׂה מְרַכְבָּה, וְהָיָה אוֹמֵר: הֲרִי סְעוּדַת הַמֶּלֶךְ שְׂיָבֵא לְאַכֹּל אֶצְלִי. מִשּׁוּם כֵּה נִמְצְאָת שַׁבָּת עֲדִיפָה בְּכֹל מִכָּל הַזְּמַנִּים וְהַחֲגִים, וְנִקְרָאת קֹדֶשׁ וְלֹא מִקְרָא קֹדֶשׁ.

טקסט הזהור

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּלֵהוּ מוֹעֲדִים מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ קָרִינָן בְּהוּ. אֲבָל נִפְקִי רֹאשׁ הַשָּׁנָה וַיּוֹמָא דְכַפּוּרָא דְלֹא אֲשַׁתְּכַח בְּהוּ חֲדוּוֹתָא, דְּהָא אֵינּוּן דִּינָא הוּוּ, אֲבָל אֵלִין תִּלְתָּא, זְמִינִין מִקְדָּשׁ, לְחֲדוּוֹתָא לְכֹלָא, לְאַשְׁתַּעֲשְׂעָא בְּהוּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֵדָא הוּא דְכַתִּיב, (דְּבָרִים יב) וּשְׁמַחְתֶּם לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם, וּכְתִיב (דְּבָרִים כז) וּשְׁמַחְתֶּם לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם. בְּהָא יוֹמָא דְשַׁבְּתָא, אֲתַנְשִׁי כָּל צַעְרָא וְכָל רוּגְזָא וְכָל דּוּחְקָא מִכָּל עֲלָמָא, בְּגִין דְּאִיהוּ יוֹמָא דְהִילּוּלָא דְמִלְכָּא, דְּנִשְׁמַתִּין אֲתוּסְפֹן, כְּגוּוֹנָא דְעֲלָמָא דְאַתִּי.

אמר רבי יהודה, כל המועדים קוראים בהם מקראי קדש. אבל יוצאים ראש השנה ויום כפור שלא נמצאת בהם שמחה, שהרי הם דין הם, אבל אלו השלשה מזמנים מהקדש לשמחת הכל, להשתעשע בהם בקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (דברים יב) ושמחתם לפני ה' אלהיכם, וכתוב (שם כז) ושמחת לפני ה' אלהיך. ביום השבת הזה נשכח כל הצער וכל הרגז וכל הדחק מכל העולם, משום שהוא יום הלולת המלך, שנשמות מתוספות, כמו שהעולם הבא.

טקסט הזהר

אמר רבי יצחק לרבי יהודה, כתיב (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו, ותנינן זכרהו על היין, אמאי על היין. אמר ליה, בגין דיין חדותא דאורייתא, וינא דאורייתא, חדותא הוא דכלא. והאי יין חדי למלכא, והאי יין מעטרא למלכא בעטרוי, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו. ותנינן בכלא בעייתא לאחזאה בר נש עובדא. דלא אשתכח קדושה אלא ביין, כמה דאת אמר (שיר השירים א) כי טובים דודיה מיין, מיין אינון טבאן, נזכרה דידה מיין. ועל דא קדושה דשבת ביין, והא אוקמוה, והא אתמר. (ויקרא כג) ובחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש וגו'. רבי חייא פתח, (שיר השירים ה) אני ישנה ולבי ער קול דודי דופק וגו'. אמרה כנסת ישראל, אני ישנה בגלותא דמצרים, דהו בני בשעבודא דקשיו. ולבי ער, לנטרא להו דלא ישתיצון בגלותא. קול דודי דופק, דא קודשא בריך הוא, דאמר (שמות ו) ואזכור את בריתי.

תרגום לעברית

אמר רבי יצחק לרבי יהודה, כתוב (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו, ושנינו, זכרהו על היין. למה על היין? אמר לו, משום שנין הוא שמחת התורה, וינה של תורה הוא שמחת הכל. והיין הזה מעטר את המלך בעטרויו. זהו שכתוב (שיר ג) צאינה

וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו. ושנינו, בכל צריך להראות אדם מעשה. שלא נמצאת קדשה אלא ביין, כמו שנאמר (שיר א) כי טובים דדיך מיין, מיין הם טובים, נזכירה דדיך מיין. ועל כן קדשה של שבת ביין, והרי פרשוה, והרי נתבאר. ובחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש וגו'. רבי חייא פתח, (שם ה) אני ישנה ולבי ער קול דודי דופק וגו'. אמרה כנסת ישראל, אני ישנה - בגלות מצרים, שהיו בני בשעבוד של קשי. ולבי ער - לשמר אותם שלא יכלו בגלות. קול דודי דופק - זה הקדוש ברוך הוא, שאמר (שמות ג) ואזכר את בריתי.

טקסט הזהיר

פתחי לי פתחא כחדודא דמחטא, ואנא אפתח לך תרעין עלאין. פתחי לי אחותי, דהא פתחא לאעלא לי, בך הוא, דלא ייעלון לגבאי בני אלא בך, אנת הוא פתחא לאעלא לי (בר), אי אנת לא תפתח פתחך, הא אנא סגיר. דלא ישכחון לי. בגין בך, פתחי לי. פתחי לי ודאי. ועל דא אמר דוד, כד בעא לאעלא למלכא, אמר (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק, אבא בם אודה יה. זה השער לי, דא הוא פתחא ודאי לאעלא למלכא. זה השער לי, לאשכחא ליה, ולא תדבקא ביה, ועל דא פתחי לי אחותי רעיתי שראשי וגו'. בגין לאזדוגא עמה, ולמהוי עמה בשלם דעלמין.

תרגום לעברית

פתחי לי פתח כפתחו של מחט, ואני אפתח לך שערים עליונים. פתחי לי אחתי, שהרי הפתח להכניס אותי הוא בך, שלא יכנסו אצלי בני אלא בך, את הוא הפתח להכניס אותי (בר). אם את לא תפתחי פתחך, הרי אני סגור, שלא ימצאו אותי. משום כך פתחי לי. פתחי לי ודאי. ועל כן אמר דוד, כשרצה להכניס למלך, אמר (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יה. זה השער לה, זהו ודאי הפתח להכניס למלך. זה השער לה, למצא אותו ולהדבק בו, ועל כן פתחי לי אחתי רעיתי שראשי וגו'. כדי להזדוג עמה, ולהיות עמה בשלום לעולמים.

תא חזי, בשעתא דקודשא בריה הוא הוה קטיל לבוכרי דמצראי, כל אינון דקטל בפלגות ליליא, ואחית דרגין מעילא לתתא. ביה שעתא עאלו ישראל בקיומא דאת קדישא, אתגזרו ואשתתפו בכנסת ישראל, ואתאחדו בה. כדין הוה דמא אחזיאו ליה על פתחא. ותריין דמי הוו, חד דפסחא, וחד דמא דאתגזרו. והוה רשים על פתחא, רשימא דמהימנותא, חד הכא וחד הכא וחד בינייהו, והא אתמר, (שמות יב) ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף, בגין לאחזאה מהימנותא.

תרגום לעברית

בא ראה, בשעה שהקדוש ברוך הוא היה הורג את בכורי מצרים, כל אותם שהרג בחצות הלילה והוריד דרגות ממעלה למטה, באותה שעה נכנסו ישראל בקיום של האות הקדוש, נמולו והשתתפו עם כנסת ישראל, ונאחזו בה. אז אותו הדם הראו אותו על הפתח. ושני דמים היו - אחד של הפסח, ואחד הדם שנמולו. והיה רשום על הפתח רשם האמונה, אחד כאן ואחד כאן ואחד ביניהם, והרי נאמר (שמות יב), ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף, כדי להראות אמונה.

♦ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (צ"ה ע"ב) ♦

טקסט הזוהר

ובארבעה (נ"א ובחמשה) עשר, הא אתמר, דהא כדין מבטלין חמץ ושאור, ואסתלקו ישראל מרשותא אחרא, ואתעקרו מניה, ואתאחדו במצה,

תרגום לעברית

ובארבעה (ובחמשה) עשר, הרי נאמר, שהרי אז מבטלים חמץ ושאור, והתעלו ישראל מרשות האחרת, ונעקרו ממנה ונאחזו במצה, הקשר הקדוש. אחר שנמולו נכנסו בה, עד שנפרעו והתגלה הרשם שלהם, ואז נתן להם קשר במקום עליון, בקשר של

הַאֲמוּנָה, בְּמָקוֹם שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת טז) הִנְנִי מְמַטֵּיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם, מִן הַשָּׁמַיִם
דִּיקָא, וְהָרִי פְּרָשׁוּהָ.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) – © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):
creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.